

стратегічного планування, наявні планові процеси носять епізодичний характер, не містять передумов для виконання намічених планів у повному обсязі та підвищення ефективності управління.

Список використаних джерел

1. Конституція України [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws>
2. Закон України „Про місцеве самоврядування в Україні” [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws>
3. Муніципальне право України [Підручник] / Кол. авт.: за ред. В. Ф. Погорілка, О. Ф. Фрицького. - К.: Юрінком Інтер, 2006. - 592 с.
4. Бистряков І., Чернюк Л. Економічний простір: аспекти методологічного визначення / І.К.Бистряков, Л.Г. Чернюк. - К.: РВПС України НАН України, 2006. - 56с.

Світлана ДЖУЛА

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Кривокульська Н.М.)

РЕСУРСНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

Якість прийняття рішень менеджером значним чином впливає на ефективність діяльності організації, якою цей менеджер управляє. У професійній роботі менеджера прийняттю його управлінських рішень передуює певний процес прийняття цих рішень. Таким чином, можна стверджувати, що якість прийнятих рішень, як результат процесу прийняття рішень менеджером є суттєвою у суспільному житті в цілому. Адже прийняте рішення наслідуює відповідні дії щодо реалізації рішення керівника, які направлені на виконання певного завдання. Це можуть бути рішення щодо визначення певних цілей, напрямку діяльності будь якої організації, якою буде організаційна структура, як буде організовано виробничий процес, яка культура, атмосфера в організації, якими цінностями і принципами будуть керуватися працівники компанії при прийнятті рішень та взаємодії у внутрішньому середовищі організації та при взаємодії з зовнішнім середовищем, якою буде система контролю тощо.

Процес прийняття рішень у менеджменті передбачає певну технологію. Сучасний менеджмент спирається на засади традиційного менеджменту, в тому числі й у сфері прийняття рішень. Технологія передбачає операції та процедури, які послідовно виконуються менеджерами: виявлення проблеми, її формулювання, аналіз ситуації, випрацювання можливих рішень, безпосереднє прийняття рішення. Отже для реалізації даного процесу необхідне ресурсне забезпечення, як для будь якої іншої діяльності.

Одним із ресурсів, який забезпечує процес прийняття управлінських рішень є інформаційне забезпечення, важливим елементом якого є накопичення інформації з результатів діяльності організації. На етапі визначення проблеми та точність її формулювання має направляючу силу достовірність. Тобто, якщо менеджер помилково визначить проблему, тоді і діяльність по виконанню завдання з усунення даної проблеми буде рухатися в неправильному напрямку та замість вирішення проблеми будуть додаватися нові, що може призвести до банкрутства або досягання іншої відмінної (протилежної) від визначеної мети існування керованої таким менеджером організації. Також дана інформація відіграє важливу роль у процесі прогнозування та аналізу реальної ситуації, в якій на даний момент знаходиться підприємство (організація). Для подальших рішень об'єктивна оцінка стану поточних справ, як вже зазначалося вище, є направляючою основою.

Сьогодні науково-технічний прогрес дозволяє за рахунок розвитку ІТ сфери накопичувати і зберігати великі масиви даних, розробляти та впроваджувати бази для прийняття управлінських рішень, CRM - системи сприяють підвищенню якості рішень, які приймають управлінці, з одного боку. В той самий час, неймовірно велика кількість зовнішньої інформації спричиняє складнощі у такому процесі. Менеджери приймають рішення стосовно діяльності керованих ними організацій все частіше в умовах невизначеності, коли необхідно вирішити проблему в обмежений час. Проте необхідної інформації для прийняття якісного рішення може бути недостатньо на момент необхідності прийняття такого рішення. Наприклад, інформації про можливі способи вирішення проблеми або інформації про прийняті рішення щодо керівництва організацією у минулому та які саме наслідки мало конкретне рішення для організації, а також які фактори впливають на підйоми чи спади економічних та інших груп показників. Тому формування інформаційної бази для прийняття управлінських рішень, яка включає систему моніторингу є хорошим ресурсом, який здатний забезпечити прийняття якісних управлінських рішень. Така база дає можливість спиратися на досвід діяльності підприємства, вона систематизує показники та дозволяє формувати та накопичувати інформацію, яка необхідна саме даній організації, враховуючи специфіку її діяльності та встановлені цілі.

Управлінське рішення має бути обґрунтованим, актуальним (своєчасним), узгодженим з цілями, які досягає організація, відповідати межах повноважень приймаючого рішення. Такі вимоги можуть бути витримані в умовах достатності необхідної та достовірної інформації та відповідного рівня кваліфікації та компетентності керівника. Також суттєвий вплив на якість процесу прийняття управлінського рішення та якість самого рішення чинять: рівень розвинутої інтуїції приймаючого дане рішення, знання про сучасні досягнення НТП (особливо у сферах діяльності керованої організації), тип

мислення (консервативне чи новаторське), інші. Зважаючи на те, що рішення можуть прийматися одноосібно, колегіально або колективно актуальність бази для прийняття управлінських рішень може бути ресурсом для будь якого з типів рішення, яке необхідно прийняти.

Формування інформаційної бази для прийняття управлінських рішень може бути інноваційним підходом в управлінні організацією. Хороша інформаційна забезпеченість необхідна складова якісного рішення, яке сприяє успішності організації та її діяльності. Безумовно, формування та використання інформаційної бази, яка створюється використовуючи знання з програмування, менеджменту, економічного аналізу тощо, потребує обов'язкового ресурсного забезпечення технікою та персоналом здатного навчатися та виконувати певні правила, а також є важливим ресурсом у прийнятті управлінських рішень.

Поліна ДЕНИС (ДИШЛЬОВСЬКА)

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Демків І.О.)

ІННОВАЦІЙНІ СТРАТЕГІЇ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Наукові дослідження у сфері управління конкурентоспроможністю підприємств сьогодні зосереджуються навколо актуальної проблематики конкуренції за майбутнє, що потребує становлення нового стратегічного мислення та побудови системи управлінських впливів на макро- і мікроекономічному рівнях з позицій інноваційної моделі розвитку. Нинішня нестабільність ринкового середовища, зумовлена економічною кризою, призвела до необхідності перегляду цільових орієнтирів діяльності підприємств, зміни методів управління, а також посиленого аналізу впливу чинників зовнішнього і внутрішнього середовища на досягнення стратегічного успіху [1].

Основними чинниками низького рівня розвитку інноваційного процесу в Україні є декларативний характер державного стимулювання інноваційного розвитку, збереження залишкового принципу державного фінансування інноваційної сфери, недосконалість структури та низький рівень розвитку інституцій інноваційної інфраструктури, несприятлива кредитна політика комерційних банків, відсутність державної програми стимулювання інноваційних зрушень у промисловості, zdeформована науково-технічна база галузевої та корпоративної науки, збереження диспропорцій у сфері оновлення матеріально-технічної бази промисловості. Результатом такої